

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 21

– Ömer Faruk · 07 Aralık 2018

Yalnızım, kimsesizim, kayıtsızım, sessizim; ama kendimi koyvermemem gerek; direnmeliyim, hatta isyan etmeliyim. Kime ve neye karşı direneceğim ve isyan edeceğim? En büyük engel nedir benim için? Bunu biliyor muyum? Evet biliyorum da çoğu zaman itiraf etmekten çekiniyorum. En büyük engel gene benim... Direnme ve isyanım kendime karşı olmalı.

Ne aradığımı biliyor muyum? Hayır. Saatlerdir dolaşıyorum. Ana caddedeki trafikten rahatsız olunca ara sokaklara saptım. Oralarda da umduğumdan daha çok araba vardı. Az kalsın bir minibüsün altında kalacaktım. Ana caddede trafik sıkışık olunca uyanık bazı minibüs şoförleri ara yollardan gidiyordu. Hem de ne gitme! Kelle koltukta.

Daha sakin yerlere ulaşmalıydım. Şehir binalarının seyrekleştiği bir yere geldim. Birkaç dakika hiç araba görmedim, ama sonra hızla gelen bir kamyon çıktı karşıma. Kendimi kaldırıma atmasam ezip geçecekti. Biraz da bende kabahat var, kaldırımı bırakıp yoldan yürürsen böyle olur işte. Arkasından hem baktım hem de küfür ettim. Külüstür bir kamyon. Dağıldı dağılacak, bu haliyle kendini ne sanıyorsa!

Büyük bir bina çıktı karşıma. Geniş bir bahçesi var. Binanın yüksekliği altı-yedi adam boyunda, eni otuz boyu da elli-altmış metre civarında. Tek katlı. Burası bir hangar olmalı. Çift kanatlı büyük bir kapısı var, kanatların biri açık diğeri kapalı. “Şırrak şırrak” sesleri geliyor binanın içinden. Kamçı ya da kemer sesi olabilir. Gidip bakacağım. Bahçenin içine girdim. Kapı yanında durup içeri baktım. Çok net göremesem de içerisinin insanla dolu olduğunu anladım. İçeri girdim, bir-iki dakika bekledim. Gözlerim ortama uyum sağlayınca girişte rahat, büyük bir koltuk, biraz ileride de yüzlerce çıplak erkek olduğunu gördüm.

Bazıları ayakta bazıları da oturmuş. Kafalarını tutanlar, ön ve arkalarını elleriyle kapatanlar, vücutlarındaki kamçı izlerini elleriyle ovuşturarak acılarını azaltmaya çalışıyorlar...

Tıknaz, orta yaşlarda, hafif göbekli, ayağında çizmeleri olan bir adam “küçük dağları ben yarattım” havalarında bu çıplak insanların arasında dolaşiyor, canının istediğine kamçısını şaklatıyordu. Kamçıyı yiyen çığlık atmıyor, bağırıyor, hatta en ufak bir ses bile çıkarmıyordu. Cansız mıydı yoksa bunlar? Hayır, olamaz cansızlarsa hareket de edemezlerdi.

Bir müddet sonra kamçılı adam yoruldu, gitti kapının yanındaki koltuğa oturdu, daha doğrusu uzandı. Çıplak adamlar ona bakmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Orada yüze yakın insan var, isteseler bu kamçılı zalimi linç ederler. Ama nedense yapmıyorlar.

Tuhaftır, kamçılı adam da çıplaklar da beni görmüyorlar; hiç birinin varlığımdan haberi yok. Hangarın içini inceliyorum. Adamın üzerine oturduğu koltuktan başka eşya yok. İleride çift kanatlı bir kapı daha gördüm. Çıplakların arasında geçip oraya doğru gittim. Bu gidiş sırasında bazılarını dokundum, ama gene herhangi bir tepki yok.

Koltuktaki adam az sonra derin bir uykuya daldı. Horultusu ta bana geliyor. Fırsattan yararlanıp bu zavallı insanları kurtarmalıydım. Adamın yanındaki kapıdan çıkamazlardı, uyanabilirdi. Diğer kapıyı kullanmalıydım. İki kanatı tutan bir sürgü vardı. Sürgüyü çektim, kolayca açıldı kanatlar. İçeriye ışık doldu. Kamçılı adamı ve çıplakları çok daha iyi görebiliyordum artık.

Kapının açılmasına ve içeri dolan ışığa çıplak adamlar en ufak bir tepki vermediler. İlk gördüğümdeki pozisyonlarını hâlâ muhafaza ediyorlardı. Yani, bazıları ayakta, bazıları oturmuş, bazıları da ön ve arkalarını elleriyle kapatmış...

En önde oturan çıplak adamı elinden tutup ayağa kaldırdım. Onunla birlikte oturanların hepsi ayaklandı. Adamı açtığım kapının önüne getirdim dışarı iteledim. Diğerleri de onu takip ettiler, kapıya doğru yürüyüp teksıra halinde dışarı çıkmaya başladılar. Tıpkı bir koyun sürüsü gibi.

Yüzlerce insan yürüyordu ama hangarın içinde çit çıkmıyordu. Son iki kişi çıkarken kamçılı adam uyandı. Durumu görünce ayağa fırladı, kamçısını alıp kapıya doğru koştu, ama o son iki kişi de çoktan dışarı çıkmıştı. Kamçılı adam yanımdan geçti, beni görmedi. Kendini dışarı attı. Ben de peşinden çıktım. O da ne! Gördüğüm manzara karşısında çok şaşırdım. Kamçılı adam, hemen çıkışta açılmış olan derin bir çukurun içine düşmüştü. Bu çukur önceden de var mıydı, yoksa şimdi mi açılmıştı? Çıplaklar da ortalıkta görünmüyordu. Onlar da bu çukura düşmüş olabilirler mi?

Ben arkama dönüp içeride başka insan var mı diye baktım ve olmadığını görünce tekrar çukuru incelemeye karar verdim. Bir kez daha şaşırdım. Çukur mukur yoktu, kapının önü bir karış boyunda çimenlerle kaplıydı.

Olanları açıklayamadım. Çıplak insanlar ve kamçılı adam nereye gitmişlerdi? Hepsi öldü mü, sağ mı? O derin çukurdan sağ olarak kurtulmak mümkün mü? Öldülerse acıları sona erdi mi? Acaba hepsinin ölümüne ben mi sebep oldum?

(Devam edecek...)